Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807; з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200; з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVII. No. 100. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, THURSDAY, MAY 1, 1980 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, ЧЕТВЕР, 1-го ТРАВНЯ 1980 Ч. 100. VOL. LXXXVII.

ЕДМУНД С. МОСКІ НАЙМЕНОВАНИЙ НА НАСТУПНИКА ВЕНСА НА ПОСТІ ДЕРЖАВНОГО СЕКРЕТАРЯ ЗСА

Вашінґтон. — Едмунд С. Москві, від 22-ох років сенатор зі стейту Мейн та колишній кандидат на президента ЗСА і чоловий член Демократичної партії, найменований президентом Джіммі Картером на наступника Сайруса Р. Венса на важливий пост державного секретаря ЗСА, відповідального за закордонну політику Америки. Його попередник, Сайрус Р. Венс зрезиґнував з того посту, не погоджуючись з рішенням президента Картера відносно військової рятункової місії в Ірані для визволення американських закладників. Президент Картер, повідомляючи акредитованих в Білому Домі кореспондентів про найменування Москі та представляючи його в пополудневих годинах у вівторок, 29-го квітня, м.і. заявив, що „Сенатор Москі приносить на старшу позицію в Кабінеті Президента роки досвіду в закордонній політиці, дуже глибоке і основне знання нашої країни, пошану і респект своїх колег сенаторів, здорову оцінку і недоторканість-чесність, що буде великою цінністю на цьому визиваючому пості..."

Сенатор Москі зі свого боку і у відповідь на слова Президента сказав: „Це жахливий, але заохочуючий виклик, що його я маю перед собою в найближчих місяцях..; Світ у метушні, справи скомпліковані, але я вважаю, що З'єднані Стейти в цій нестабільності мусять вважатися за джерело сили у вільному світі".

Рівночасно поінформовано, що Воррен М. Крістофер, який є заступником державного секретаря та про якого згадувано як можливого наступника секретаря Венса, залишається на своєму пості та виконуватиме обов'язки державного секретаря до часу затвердження на тому пості Сенатом новонайменованого секретаря Москі.

Уже під час церемонії представлення новонайменованого державного секретаря Москві в Білому Домі виникло питання його взаємин та евентуального конфлікту з головним дорадником Президента, головою Крайової Ради Безпеки, Збіґнєвом Бжезінським. Москі відповів, що Президент не залишив в моїй думці жадного сумніву в цій справі... Я буду речником закордонної політики".

У церемонії в Білому Домі взяв участь також Сайрус Р. Венс, потверджуючи цим єдність в американському уряді, не зважаючи на розбіжності поглядів на поодинокі конкретні справи.

Політичні спостерігачі і коментатори вважають, що президент Картер вибором відомого із своєї поміркованости сенатора Москі на пост державного секретаря бажає також продемонструвати захитану в останніх місяцях і, зокрема, рятунковою акцією в Ірані, опінію власне поміркованої американської політики, як закордонної, так і внутрішньої, попереджуючи цим сподівану оцінку і критику у зв'язку з резиґнацією Венса.

Характеризуючи політичне наставлення і становище сенатора Едмунда Москі, новонайменованого державного секретаря, коментатори пригадують оцінку, яку дав для Москі покійний вже сенатор Гомфрі в 1968-му році, кандидуючи на пост президента та вибравши собі сенатора Москі на пост заступника президента. Гомфрі тоді заявив, що він „не може собі уявити", щоб будь-хто міг мати проти сенатора Москі будь-яке серйозне застереження. Для характеристики також пригадується, що сенатор Москі свого часу піддержував політику президента Джонсона відносно В'єтнаму, але тоді ніхто не вважав його за „яструба", як і ніхто не вважав його за „голуба", як він був в опозиції до політики президента Ніксона.

Президент Картер повідомляє в Білому Домі про найменування сенатора Едмунда Москі на пост державного секретаря. За Президентом — новонайменований державний секретар Едмунд С. Москі і його дружина Джейн.

Згідно з 33-ім параграфом Статуту Українського Народного Союзу

ЗВИЧАЙНЕ РІЧНЕ ЗАСІДАННЯ ГОЛОВНОГО УРЯДУ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

із звичайним порядком нарад, відбудеться в днях від 12-го до 17-го травня 1980 року на відпочинковій оселі „Союзівці" в Керґонксоні, Н. Й. Початок нарад в понеділок, 12-го травня 1980 р., о год. 10-ій ранку.

ІВАН О. ФЛИС, гол. предсідник

Іван Хомко переобраний на голову Окружного Комітету УНС в Пассейку

Джерзі Ситі. (В.О.). — Дня 19-го квітня в залі Української Централі в Пассейку відбулися річні загальні збори Округи.

Іван Хомко

Збори відкрив голова Округи Іван Хомко, вітаючи членів Головного Уряду: головного організатора Василя Оріховського, головного радного Миколу Хоманчука, як теж голову Округи Джерзі Ситі Степана Островського, секретаря 275-го Відділу Петра Палку та представників Перт Амбойської Округи панство Лонишинів. Зборами проводила президія в складі — голова Володимир Бакалець і секретар Василь Марущак.

За працю Округи звітував голова Іван Хомко, підкреслюючи успішну участь Округи в імпрезі з нагоди 85-ліття УНСоюзу. Він також згадав про відзначення заслужених союзовців і про участь та допомогу в переведенні союзов[illegible]ралю в українському селі в Савт Бавнд Бруку.

Слідували звіти інших членів Управи, після чого голова контрольної комісії Назар Михайлишин подав внесок на уділення абсолюторії уступаючій управі, що зроблено одноголосно.

Приступлено до вибору нової управи, яку на внесок Павла Воініва перевибрано, після чого промовляв головний організатор Василь Оріховський. Він привітав присутніх від Екзекутивного Комітету УНСоюзу і подав перегляд організаційних здобутків Округи, яка виконала свою квоту на 50 відсотків. Найбільш успішним організатором Округи був довголітній союзовий діяч Петро Головачук, секретар 42-го Відділу в Пассейку. Далі головний організатор говорив про недоліки та успіхи УНСоюзу, головно на організаційному відтинку. До організаційних недоліків найбільше причинилася економічна ситуація країни, як теж непорозуміння в громаді. На закінчення свого слова головний організатор закликав управу і всіх присутніх, щоб вони пропагували добре ім'я Українського Народного Союзу, який зробив багато добра і дальше робить не тільки для своїх членів, але для всієї української громади в діяспорі.

В дальшому склали привіти: головний радний М. Хоманчук та голова Округи Джерзі Ситі С. Остовський.

Після доповідей та привітів відбулася жвава дискусія, в якій брали участь панове: Зелінський, Войнів, Блиха та Бакалець. Дискутанти порушили справи секретарів, „Свободи", дисидентів, загально союзові та громадські.

Перевибраний голова Округи подякував присутнім за участь та попросив на спільну перекуску.

Склад управи на 1980 рік: почесний голова о. протопресвітер Теодор Форостіїі, голова Іван Хомко, заступник голови Григорій Клименко, секретар Василь Марущак, касир Іван Блиха, організаційний референт Петро Головачук, пресовий референт Володимир Бакалець; вільні члени Анна Ковальчук, Павло Воінів і Франко Маршин. Контрольна комісія Назар Михайлишин — голова і члени Варвара Тижбір і Володимир Оліярник.

Канадський Олімпійський союз схвалює бойкот ігрищ

Монтреаль, Канада. — Канадський Олімпійський союз, відношенням голосів 137 до 35, рішив бойкотувати літні Олімпійські ігрища в СССР з уваги на інвазію Совєтського Союзу на Афганістан.

До бойкоту ігрищ закликав уряд Канади, солідаризуючись у тій справі з Урядом ЗСА. Схвалюючи рішення Олімпійського комітету Канади у заключенні нарад під кінець минулого тижня, тоді ще урядуючий державний секретар ЗСА Сайрус Венс висловив сподівання, що комітети інших країн Заходу підуть вслід за Канадою. Речники уряду Канади заявили, що атлети не будуть позбавлені пашпортів, але ті, які бажали б взяти участь в ігрищах не одержать жадної грошової допомоги.

ЗМІНИ В РЕДАКЦІЇ „СВОБОДИ"

Головний Екзекутивний Комітет УНС інформує, що він прийняв до відома побажання редактора-емерита Антона Драгана і з днем 1-го травня 1980 року звільнив його від дальшого виконування обов'язків головного редактора „Свободи". Як своєчасно інформовано, ред. А. Драган погодився на тимчасове виконування того обов'язку на пропозицію Головного Екзекутивного Комітету 8-го березня ц. р., після резиґнації з посту головного редактора та виходу зі складу редакції ред. Василя Тершаківця. Свій відхід від дальшого виконування обов'язків головного редактора ред. А. Драган мотивував поповненням редакційного складу двома повночасово затрудненими в редації щоденника новими силами та власним перевантаженням раніше прийнятими іншими зобов'язаннями. Редагування щоденника є тепер відповідальністю Редакційної Колеґії в складі редакторів (поазбучно): Людмила Волянська, Ярослав Гайвас, Любов Коленська, Володимир Левенець і Зенон Снилик.

АМЕРИКАНСЬКІ АҐЕНТИ, ЯКІ ПРИГОТОВЛЯЛИ РЯТУНКОВУ АКЦІЮ В ІРАНІ, ЩАСЛИВО ПОВЕРНУЛИСЯ

Вашінґтон. — Речники Пентаґону заявили у вівторок, 29-го квітня ц.р., що усі працівники військової розвідки ЗСА, які, у процесі підготови акції звільнення американських закладників в Теґрані нелеґально продістались до Ірану, так само тихо виїхали з тієї країни після невдалої спроби звільнити дипломатів і працівників амбасади ЗСА, які від 4-го листопада 1979 р. перебувають в ув'язненні під „охороною" іранських „студентів"-екстремістів, прихильників теперішнього диктатора Аятолли Хомейні. Багато з цих службовців і військовиків, які перебували в Ірані в характері европейських „бизнесменів" і числа яких не подається, зустілись минулої неділі, 27-го квітня з президентом Джіммі Картером у неназваній місцевості, про що згадував на своїй пресовій конференції Президент минулого вівтірка, і поінформували його про подробиці їхньої місії. У повідомленні тільки згадано, що президент Картер зустрінувся з „великою групою", яка становила частину рятункової групи і секретно перебувала в Теґрані. Речники Уряду заявили, що вичерпні інформації Президент одержав також від відповідальних командирів цієї групи. Загально подають, що група в Теґрані складалася із 180-ох осіб, завдання якої було продістатись до амбасади ЗСА під час тривання рятункової акції. Майже всі вони належали до військових частин, стаціонованих в Европі, і володіли добре европейськими мовами. Приїхавши до Теґрану, вони закупили там великий торговельний склад, який в останній фазі рятункової акції, мав послужити збірним пунктом перед наступом на забудування амбасади, яка, як відомо, сильно хоронена іранськими „студентами", озброєними в автоматичну зброю.

У міжчасі ген. Девід Д. Джонс, шеф об'єднаних штабів американських збройних сил і секретар оборони Гарольд Бровн скликали пресову конференцію у Вашінґтоні з метою розсіяти всякі поголоски і спекуляції, які кружляють не тільки в ЗСА, але також у цілому світі. Одною з поголосок було те, що нібито Адміністрація накинула Пентаґонові цю акцію. Ген. Джонс виразно і недвозначно заявив кореспондентам, що Пентаґон бере на себе повну співвідповідальність за підготований плян звільнення закладників і за його переведення. Джонс при тому підкреслив, що всі п'ять шефів штабу і Крайова Рада Безпеки були переконані, що плян має великі вигляди на успіх і тому вони дораджували президенові Картерові перевести рятункову акцію 24-го квітня ц.р.

ПРЕЗИДЕНТ КАРТЕР ОБОРОНЯЄ МІСІЮ ЗВІЛЬНЕННЯ ЗАКЛАДНИКІВ

Вашінґтон, Д. К. — У вівторок, 29 квітня, в Білому Домі відбулася очікувана в напруженні пресова конференція президента Картера, перша після невдалої військової спроби звільнити американських закладників в Ірані. Конференція відбулася чотири дні після тієї спроби. Президент почав її коротким з'ясуванням причин, перебігу й наслідків тієї спроби. Так само запити зі залі переважно торкалися цієї події.

У першу черґу Президент з великим признанням висловився про вояків усіх родів зброї та про всіх тих, що брали безпосередню участь у спробі. „В неділю я зустрівся з великою групою тих, що були ядром того зусилля, а вчора я відвідав у районі Сан Антоніо найтяжче поранених... Вони всі передали мені і американському народові звернення... Перше — це жаль, глибокий жаль, що їм не пощастило. Друге — це вислови вдячности за те, що їм дано змогу взяти участь у спробі звільнення американських закладників... Третє — це їхнє прагнення дозволити їм спробувати ще раз...".

Як одна з причин, чому треба було за всяку ціну спробувати вирвати закладників з рук теперішніх керівників Ірану, була їхня неправдомовність, повна недостовірність, яку вони виявили неодноразово, а найвиразніше виявився їхній осоружний характер у збезчещенні тіл американських вояків, які загинули, виконуючи чесно і мужньо доручене їм завдання. Загальне обридження й зневага світу до поступування іранських керівників підкреслює їхній характер.

На запити зі залі Президент вияснив, чому саме в тому часі треба було акцію перевести, підкреслив її рисковний характер, деякі подробиці її переведення та наголосив, що, не зважаючи на кінцеву невдачу, вона все таки матиме свої позитивні наслідки.

На питання про загальне положення в Ірані і чи воно також мусіло вплинути на спробу звільнення закладників, Президент вказав на зростаючий безлад внутрі Ірану, на розпад державної системи, безвладдя, яке так виразно видно навіть у тому, що, не зважаючи на різні спроби, протягом місяців не вдалося перевести виборів до парляменту. Розклад в Ірані поглиблюється й іранські чинники невдовзі побачать, до яких дальших наслідків приведе дальше ув'язнювання американців. Президент сам і його кабінет виявили зі свого боку максимум доброї волі і зрозуміння. „Світ мусить усвідомити собі ту величезну стриманість, яку ми виявили...", — говорив Президент. — „Ми пробували й продовжуватимемо зусилля розв'язати це згідно з міжнародним правом та мирно".

Після технічних аварій, які спричинили перервання дбайливо заплянованої рятункової акції в Ірані, в ЗСА виникли численні сумніви відносно технічної готовости й придатности американського модерного виряду для таких акцій, а навіть узагалі для ведення модерної війни. На запит у цьому напрямі Президент вияснив, що між одноразовими аваріями, які сталися в часі тієї експедиції, а загальним станом немає пов'язання. Значить, це є одноразовий припадок, як вислід стику цілого ряду умов.

Кінцеві запити відносилися до найменування сенатора зі стейту Мейн, Едмунда Москі, на нового державного секретаря. Президент висловився про нового державного секретаря, як про людину з величезним досвідом у керуванні різними ділянками державного життя, а також з великим досвідом на відтинку світової політики, що загально признано в обидвох політичних партіях, Демократичній і Республіканській, і власне ці кваліфікації сенатора Москі були причиною його покликання на цей важливий пост.

В ПЕКІНІ ПРОДОВЖУЮТЬСЯ ПЕРЕГОВОРИ американських делеґацій і представників відповідних китайських міністрів в справі двобічного договору відносно цивільного летунського зв'язку та в торговельних справах, особливо відносно імпорту китайських текстильних виробів до ЗСА.

АРЕШТИ В СССР ПРОДОВЖУЮТЬСЯ, — ТВЕРДИТЬ МІЖНАРОДНА АМНЕСТІЯ

Лондон, Англія. — За останніх чотири роки совєтська влада заарештувала понад 400 осіб, в тому числі понад 100 активістів в обороні прав людини, які перебувають у психіятричних заведеннях, — твердить Міжнародна Амнестія у новій документальній праці про порушення прав людини в СССР. Ця праця є усучасненою компіляцією з червня 1975 року і базується на фактажі, що його ця організація призбирала на підставі інформацій від дисидентів і політв'язнів.

Міжнародна Амнестія, яка в 1977 році була відзначення Нобелівською нагородою миру за її працю у слідкуванні за порушенням прав людини в цілому світі, стверджує, що арешти і переслідування в СССР не припинились, а навпаки посилились від 1975 року та що у „психушки", в'язниці і концтабори влада запроторює осіб навіть за те, що вони внесли прохання на виїзд з СССР. Проти деяких дисидентів не було формальних оскаржень. Міжнародна Амнестія також стверджує, що органи КҐБ дальше продовжуюь вживати психіятрією для політичних цілей".

Хоч Міжнародна Амнестія призбирала документацію тільки про 400 політв'язнів, загальне число „в'язнів сумління" у цій організації невідоме, хоча їх є багато більше. В останніх часах совєтська влада примінює нову тактику проти членів правозахисного руху обвинувачуючи їх безпідставно у кримінальних злочинах, а совєтські суди потурають владі, видаючи засуди на довгі терміни ув'язнення, твердить Міжнародна Амнестія, підкреслюючи, що її невідомий будь-який випадок, щоб совєтські суди звільнили осіб „звинувачених у політичних чи релігійних порушеннях".

КОРОТКІ ВІСТІ

ПІСЛЯ РЕЗИҐНАЦІЇ З ПОСТУ ДЕРЖАВНОГО секретаря, Сайрус Венс може повернутись до Ню Йорку та працювати у правничій фірмі Сімпсон, Течер і Бартлет, у якій він був партнером від 1956 року. Він став працівником цієї фірми в 1947 році, а відійшов вперше в 1961 році, коли він прийняв становище в Уряді ЗСА. Він повернувся в 1967 році і працював як правник аж до часу назначення його на становище державного секретаря. Навіть під час перебування у Вашінґтоні Венс вдержував помешкання у Ню Йорку.

РОДИНА БАРБАРИ ТІММ, МАТЕРІ наймолодшого американського закладника в Ірані, одержала кілька телефонічних погроз після того, як вона і її чоловік повернулись до містечка Оук Крік біля Мілвокі, Віск. Як відомо, Б. Тімм була першою особою, якій іранська влада дозволила побачитись з її сином Кевіном Герменінгом у схопленій екстремістами американській амбасаді в Теґрані. Ще перебуваючи в Ірані, Б. Тімм гостро засудила Уряд ЗСА за спробу визволення закладників і „вибачилась" за рішення президента Джіммі Картера. Більшість сусідів родини Тіммів ставляться до неї прихильно, але телефонічні погрози продовжуються, а хата Тіммів є під постійним наглядом поліції.

ЛЮЇ ҐІРАНДУ, ГОЛОВА СПЕЦІЯЛЬНОЇ п'ятичленної комісії Міжнародного Олімпійського Комітету (МОК), захоплений ідеєю встановлення постійного осідку Олімпійських ігрищ в Греції. Оглянувши місто Олімпію, де почались старинні Олімпійські ігрища у 776 році до Христа, Ґіранду заявив, що ним очолювана комісія запропонує свої рекомендації голові МОК-у лордові Кілланінові до 12-го червня ц.р. Справа постійного осідку Олімпійських ігрищ буде на порядку нарад конгресу МОК-у, який відбудеться в січні 1981 року у Західній Німеччині. Це питання далекого майбутнього, бо в 1984 році Олімпійські ігрища мають відбутись у Лос Анджелесі, Каліфорнія, а доля цьогорічних ігрищ в СССР ще невідома.

ЗУСТРІЧ ПРОВІНЦІЙНОГО ПРЕМ'ЄРА КВЕБЕКУ Рене Левека з представниками міцної жидівської громади в Монтреалі перед недалеким плебісцитом (референдумом) в справі мандату урядові Левека перевести переговори з центральним урядом Канади в Оттаві для реорганізації відношень між французьким Квебеком і рештою Канади, закінчилися поважним дисонансом. Жиди в своїй більшості обстоюють єдність Канади і зовсім з тією своєю поставою не скриваються, а прем'єр Левек змагає до сепарації.

АТАКИ СОВЄТСЬКОЇ ПРЕСИ І КОМУНІСТИЧНИХ лідерів у зв'язку з Іраном прибирають таку форму, неначе б СССР був у війні з ЗСА. Москва закидає Америці, що акція для врятування закладників фактично була початком великої військової летунської висадки. Рівнобіжно з тим Москва щораз настирливіше наголошує свою приязнь і підтримку іранському урядові і особисто Аятоллі Хомейні.

ІРРАЦІОНАЛЬНІСТЬ ТЕПЕРІШНЬОГО іранського правління показує, між іншим, і такий факт: у часі свого виступу в Бейруті, Лівія, міністер закордонних справ Ірану Ґодзадеґ заявив, що коли б американці заблькували порти Ірану, то іранський уряд доручить відкрити всі нафтопроводи й випустить всі запаси нафти у море, а опісля підпалить їх.

ВИЗВОЛЬНА БОРОТЬБА ІРАНСЬКИХ КУРДІВ прибирає ще один, додатковий вимір. До їхніх прагнень національної автономії долучився релігійний конфлікт з сектою Шіїтів, яку очолює Аятолла Хомейні. Курди належать до секти Санні. Між тими обидвома сектами поглиблюється релігійний конфлікт, який навіть переступив державні кордони, поширивши конфлікт між Іраком, де більшість населення і привладна група належать до Санні, і Іраном, де домінують Шіїти.

ЗГІДНО З ІНФОРМАЦІЯМИ З СССР ТА З ОБСЛІДОМ, переведеним Департаментом агрокультури ЗСА, СССР таки не зумів закупити 17 мільйонів тонн збіжжя на світових ринках після того, як ЗСА наложили ембарго на його вивіз до СССР. Москві пощастило закупити коло 10 мільйонів тонн. Це викликало велику щілину в харчових засобах і в кормах для тварин. Наслідки цього слідні вже в різних дальше положених районах СССР, а коли б не дописали цьогорічні жнива, то може дійти до скрутного положення.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily exept Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на півроку — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 50¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Пакістан на черзі?

Після нападу Москви на Афганістан, в Іслямбаді, Пакістан, в січні відбулася конференція 34 іслямських держав. Учасники конференції, не зважаючи на спротив деяких іслямських держав, що стали сателітами Москви, засудили Москву й поставили вимогу відтягнути негайно свої війська з Афганістану. Були й інші рішення на тій конференції, а серед них таке, що зобов'язувало іслямські країни до всебічної допомоги, моральної й матеріяльної, Пакістанові, на кордонах якого сконцентровані тепер совєтські дивізії.

На тій конференції президент Пакістану генерал Зія уль-Гак підкреслив, що армія Пакістану непридатна для того, щоб протиставитися большевицькій армії, бо вона організована на оборону зовсім іншого ворога, а не проти озброєного до зубів СССР. Оборонні пляни Пакістану такої ситуації не могли передбачувати. Ген. Зія уль-Гак поінформував, що потрібні принаймні три більйони долярів, щоб могти ту армію зреорганізувати й довести до такого стану, в якому вона могла б протиставитися Москві. До того економіка Пакістану, суспільні відносини в ньому дуже крихкі.

Зія уль-Гак перебрав владу після усунення прем'єра Алі Бгутто в липні 1977 року, якого за присудом суду в квітні 1979 року повішено. Того роду події внесли неспокій у суспільство і розхитали його. Це й допомогло зростові незадоволення серед населення і приспішило творення опозиції, частину якої очолює дочка покійного Бгутто, Беназір. Створився „Революційний Демократичний Фронт", а крім нього виникають різні крайні ліві угрупування.

Уміжчасі обіцяна іслямськими країнами допомога не надходить. Надіючись на неї президент уль-Гак відмовився прийняти американську допомогу в сумі 400 мільйонів долярів. Пакістан не може вирватися з імпасу. До того, величезну прірву внутрі суспільства створили традиційні норми й приписи Ірану, на базі яких побудований Пакістан та які президент і його режим рішуче перестерігають. Для прикладу згадати б таке, як публічні різки для засуджених, побивання дітей за найменші промахи, величезне розпняття між незмірними багатствами малої верстви на горі суспільства і крайньою нуждою широких мас населення, корупція привладних кіл та багато дечого подібного. Це, очевидно, стримує різні держави від тісніших зв'язків з Пакістаном.

Разом з тим потужніють відосередні сили внутрі країни, які недалеко до того, щоб стати загрозою для неї, як напр., велике плем'я белюджів, яке замешкує західню частину Пакістану аж до берегів Індійського океану, тобто терени, на які колись зазіхала царська, а тепер червона Росія. Не рідко через те попадають до преси відомості про наполегливу підривну роботу большевицької аґентури серед того племени.

Незавидна картина, але ще не безнадійна. Відповідне керівництво, яке зуміло б об'єднати населення довкруги себе розумними реформами, послідовним прочищуванням морального стану в країні, раціональну модернізацію, яка не заперечувала б здорових традиційних вартостей, може опанувати ситуацію. Але якщо ні, то раніше чи пізніше північний червоний сусід, використовуючи існуючу духову й силову порожнечу, „заопікується" нею так само, як Афганістаном.

Президент уль-Гак зважився на великий перелім, відбувши зустріч зі своїм дотеперішнім головним противником, прем'єром Індії, Індірою Ґанді. Але це тільки добрий початок. Після нього мусять прийти дальші, щоб Пакістан став силою, проти якої Москва не зважиться виступити.

ЕНРІКО БЕРЛІНҐУЕР, ГЕНЕРАЛЬНИЙ СЕКРЕТАР Комуністичної партії Італії, заявив після свого повороту з Китаю до Італії, що він відхилив пропозицію китайських комуністів взяти участь у великій коаліції проти СССР. До тієї коаліції мали б входити ЗСА, Китай, Японія, Західня Европа.

Архипресвітер Сергій Кіндзерявий-Пастухів

АЯТОЛЛА ХОМЕЙНІ

Сьогодні ім'я Аятолли Хомейні либонь найбільш відоме у світі. Ставши для багатьох символом руху за оновлення, він зробився також об'єктивом суперечностей, причиною непорозумінь та зразком плутанини. Чи не найбільш контроверсійна постать наших днів, Хомейні поставив уже багато крапок над різними „і". Поставив, щоправда, не стільки прямо, скільки посередньо. Тінь Аятолли Хомейні на шляху історичного розвитку не тільки Персії (Ірану та сусідів), Магометанського світу але й цілого людства годі перебільшити. Крайність і безапеляційність його тактики приведе остаточно до цілого ряду переоцінок, різних пересунень та спроб перетворень. Аятолла не конче матиме послідовників, але символічним стимулом залишиться для багатьох надовго. Тимто так важливо вірно зрозуміти й оцінити це явище в цілості та в окремих деталях. Тим більше, що Хомейні став своєрідним символом для багатьох напрямів, часто між собою неподібних але зі спільним знаменником у переконанні про цілковиту порочність вартостей і системи сучасного життя, а звідси й месіянську сверблячку все докорінно вивертати. „Ріґардлес", як кажуть американці. Без огляду, і крапка. Тимто, по змозі, найповніше ознайомлення з усіма аспектами явища репрезентованого Аятоллою Хомейні не лише цікаве, але й конечне, просто таки необхідне.

Щоб вірно зрозуміти події в Ірані і таємницю їхнього резонансу головно на Близькому Сході, треба доречно усвідомити собі суть світогляду магометанства. У відрізнення від того, що ми сьогодні називаємо західньою цивілізацією, т.зв. Східній Світ у більшості має суцільну світоглядову систему. Вершинна християнська релігія у принципі, в ідеї (не в практиці, про що дальше) не зв'язана з жадним політичним світоглядом ні прямо, ні посередньо. Точніше: стоїть понад і поза політичною концепцією життя; це недвозначно заповів Сам Христос. Цим самим між християнами можуть бути люди цілком різних, часто протилежних політичних поглядів та державницьких переконань: монархісти, демократи, ліберали, тоталісти, націоналісти, інтернаціоналісти, капіталісти, принципові соціялісти і навіть ідеологічні (не політичні) анархісти, хоча спроби пов'язати марксизм-комунізм з християнством належить просто до логічного абсурду і є радше прикладом на вимушений курйоз. Християнство — це релігія серця, релігія неба в житті чоловіка. Світ магометанський — протилежність: це релігія, чи точніше система світогляду й віри від землі. Наскільки християнство у Царстві Небесному, настільки могометанство у царстві на землі.

Християнство-релігія неба в подвійному значенні: 1. Сам Бог установив його через Жертву Хресну і Воскресіння та 2. відкрив для чоловіка Царство Небесне. Магометанство також у подвійному значенні від землі: установив його пророк проповіддю про Бога (від землі), і Царство Небесне цілковито пов'язав з землею. Бо магометанство включає: 1. властиву релігію іслямy, 2. особливий політичний комплекс свідомости та 3. політично-релігійний моральний кодекс, що все зв'язує в суцільну світоглядову систему. Звичайно, в житті існує ціла гама магометанської свідомости, але все воно таки крутиться у рамках визначених Кораном і традицією, тепер у двох головних таборах: в частині більшости — суні, або сунітів, та у меншинній групі — шіїтів. Навряд чи в поміркованіших сунітських колах міг би з'явитися отакий Аятолла Хомейні, якого ми бачимо, зате між радикальними шіїтами — це річ цілком природна і самозрозуміла: релігійний провідник є вершинним авторитетом у всіх справах життя.

Те, що Хомейні релігійний провідник, Аятолла щось таке, як у нас архиєпископ — викликає цілий ряд непорозумінь та викривлень. Беспідставно зросла критика т.зв. теократичних ідей чи принципів. Безпідставно кажу тому, що сама теократія, як зформоване поняття політичного принципу, ні не відноситься до подій в Ірані, ні не належить до християнської свідомости.

Якщо принципи політично-державного ладу устійнювати від джерела або повноти верховної влади, то зауважимо дві можливості: Автократія — де влада випливає від волі одиниці, монарха, диктатора, вождя та демократія-народовластя. Сюди часто притулюють ще й третє, недоречне поняття, називаючи його теократією, де влада — від волі Божої. У християнстві ще либонь від блаженного Авґустина, від невірно зрозумілого його неясного терміну про Божу Державу, ця помилкова, заплутана думка розросталася і що якийсь час втілювалася у різні недоречні комбінації. Недоречність принципу т.зв. теократії в тому, що державно-політичний лад є лише фраґментом життя, хоч і дуже рішальним та не менше важливим, а воля Божа — над цілим життям. Державно-політичний спосіб нашого суспільного життя це суто і виключно наша людська видумка, при чому не абсолютно конечна. Покликання на всяких „помазаників" Божих нічого тут не доказує ні не вияснює, бо

(Закінчення на стор. 4)

Александр Ґідоні

ВІД КАБУЛУ ДО КИЄВА

(2)

Наївна людина все таки президент Картер! Він дав Совєтському Союзові реченець — цілий місяць на те, щоб забратися з Афганістану і тим чином (як видимо, міркує пан Картер) повернути поневоленій країні незалежність. Що ж, совєти здібні на всілякі трюки. Досвід з творенням „потьомкінських сіл" (між іншим, перше їхнє „дійство" — при Катерині Другій — відбулося, власне, на українській території!) може не абияк допомогти пошити в дурні вільний світ. Припустимо, совєти приймуть пропозицію Картера і через місяць, аби не зривати Олімпійських Ігрищ в Москві, „підуть" з Афганістану. Протягом місяця, що є в їхньому розпорядженні, вони можуть тотально замінити кадри афганської адміністрації своїми спеціялістами, яких оголосять на той випадок „афганцями" (судячи по деяких повідомленнях преси, це власне вони і чинять). Вони можуть перейменувати власних солдатів в „афганську армію" і „поліцію"; їх стане на те, щоб депортувати до СССР особливо „неспокійні" групи населення і русифікувати цілі провінції країни під претекстом „вільної міграції" громадян (при цім „зловивши" Захід на тому, що здійснюється шляхетний принцип відкритих кордонів). І після цього чому б не „піти" зі совєтизованого Афганістану?

Приходить на думку характерний випадок із середини п'ятдесятих років, коли юґославський президент Тіто подорожував у товаристві Хрущова по Україні. Щоб розважити високого гостя, місцева влада приготувала спеціяльні групи молоді, одягнені в національні вбрання. Парубки і дівчата співали і танцювали, демонструючи перед Тітом „торжество совєтської національної політики". Чом не ідилічна картина?... Хлопці веселяться, танцюють гопака, дівчата співають українські пісні — нема і натяку на русифікацію. У міру того, як Тіто переїздив з одного населеного пункту до другого, ідилія повторювалася. Механіка була дуже проста: у танцюристок і співачок, які відіграли свої ролі, національні вбрання відбирали і передавали новим статистам. Розповідали, що одна група молоді збунтувалася, відмовилася повернути убрання. Доповіли про це самому Хрущову і той коротко відрубав: „Залишіть їм костюми, не збідніємо!".

Це клясичний приклад совєтського „потьомкінського села". Навряд чи це пройшло повз увагу Тіта: занадто добре він знав механіку комуністичної пропаганди і специфіку совєтської дійсности. Але якогонебудь наївного американського сенатора такі трюки напевно б переконали стовідсотково. Совєтська влада має багатющий досвід у замилюванні очей лібералам...

Тому, повертаючись до Афганістану, можна уявити собі картину, коли совєтські окупанти розіграють грандіозне видовище, формально вицофавшись врешті-решт з посовєтизованої країни і насадивши у ній маріонетковий уряд. При цьому будуть застосовані всі способи зовнішніх прикрить, з метою замаскувати рабство фіговим листком „незалежности". Досвід з Мадярщиною 1956 року і Чехо-Словаччиною 1968 року свіжі у пам'яті. Та й легко покликатися на приклади сміховинного „членства" Української і Білоруської ССР в ОН; щодо справжньої суті їх статусу „рівноправних членів міжнародного форуму" сумнівів бути не може — це совєтські колонії, загримовані під „незалежні республіки".

У зухвалій експансіоністичній політиці совєтські колонізатори використовують помилки Заходу, в першу чергу — З'єднаних Стейтів. Надхненне дилетанство Картера, привнесене у сферу зовнішньої політики, викликало ланцюгову реакцію криз. Картер, начебто зробив блискуче потягнення, використовуючи принцип захисту прав людини як політичний фактор, а потім потрапив розгубити всі переваги цього потягнення, стосуючи його не стільки проти тоталітарного совєтського режиму, скільки проти авторитарних правителів на зразок іранського шаха або президента Нікараґви Сомози. В наслідку вірний сам по собі маневр дав ефект бумеранґа, вдаривши в кінцевому підрахунку по інтересах З'єднаних Стейтів. Катастрофа в Ірані і розвиток подій в Афганістані — останні ланки в ланцюзі американських невдач, а розслаблена політика „детанту" допровадила до загрозливого послаблення воєнної потуги Заходу.

Проте, як то кажуть, нема нічого злого, щоб на добре не вийшло. Ставши віч-на-віч з воістину „межовою ситуацією", Захід прокинувся з детантської сплячки. Адже совєти доконали помилку, типову для психолоґії аґресорів: бачучи часткові слабості демократичних держав, вони недооцінюють вміння демократичної системи розгорнути свої скриті потенції в момент іспитів і криз. Стиснена пружина, випрямившись, б'є тим сильніше, чим сильніше вона була стиснена. Японська атака на Перл Гарбор у свій час фатально наперед визначила поразку Японії, не зважаючи на первісний успіх нападу. Гітлерівська аґресія в Европі таїла в собі зародок катастрофи Третього Райху вже в момент зовнішніх тріюмфів нацистської Німеччини. Брежнєвське керівництво СССР сьогодні повторює похибку аґресорів: воно бере тактичні помилки Заходу за його стратегічну поразку, а демократичну толерантність — за докорінну слабість демократії як такої. Відплата спіткає Кремль за цю його „логіку аґресії" неминуче.

Проте це станеться найбільш в ефективний спосіб, якщо Захід не просто собі „зареаґує" на ізольовану совєтську акцію, а розпочне боротьбу проти совєтської експансії в цілому. Агресія в Афганістані обурлива, але хіба менш обурливий факт існування Совєтського Союзу — останньої колоніяльної імперії XX століття? Адже як імперія СССР і не може не стриміти до її розширення. Порушення прав людини в різних країнах є фактом прикрим, але чи менш жахливе порушення прав цілих націй, коли вони рукою Москви тримані в стані колоній?

Ось чому лише вміння побачити вирішальну суть проблеми, або — кажучи образно — за найновішою трагедією Кабулу розпізнати стародавню трагедію Києва, — тільки це вміння дасть необхідну силу діям вільного світу на політичній арені. Совєтський імперіялізм сьогодні — це старий колоніялізм у комуністичній оболоні. І людство лише тоді буде спокійне за долю чергового Афганістану, коли воно згадає про долю поневоленої України; мариво совєтської аґресії гльобального засягу не буде бовваніти над світом лишень після того, коли впаде вся совєтська колоніяльна імперія. Впаде остаточно, даючи тим самим ґарантію вільного, незалежного життя всім народам — у діяпозоні від Праги до Камбоджі, від Риги до Ганою, від Кабулу до Києва.

(Переклала з російської мови Л. В.)

ІКРОВИЙ СКАНДАЛ В МОСКВІ

Загально відомо, що Совєтський Союз славиться в цілому світі якістю ікри, яка, очевидно, спрямована на експорт, бо пересічний громадянин заледве чи може дозволити собі на такий люксус і задовольняється оселедцем чи іншими дешевшими рибними маринатами.

Користаючи з такого доброго реноме у виробництві ікри, Совєтський Союз експортує її на суми у висоті понад 10 мільйонів долярів річно. На Заході ця ікра продаєтрься по 200, а то й 300 долярів за фунт та становить також своєрідний кулінарний раритет. Свідомі такого стану, чиновники Міністерства рибного промислу рішили особисто скористати з великого попиту на ікру, зокрема за кордоном, і ще кілька років тому розробили „комплексний плян" експорту ікри до Японії, — але у пушках з позначенням, що це звичайні оселедці. Їхні „партнери" у Токіо займались перепродуванням ікри за високі ціни, а відповідні відсотки депонували совєтським ікроекспортерам на секретні конта у швайцарських банках.

Про цю „схему", яка вже вийшла наверх, та про більшого маштабу скандал подає подробиці кореспондент „Ню Йорк Таймс'у" Крейґ Вітні, відкликаючись на дисидентські джерела, бо у пресі „країни рад", яка час-від-часу згадає про менші надужиття у різних ділянках індустрії і сільського господарства, про цю аферу не було жадної згадки. Вітні твердить, що його намагання роздобути інформації у міністерствах закордоних справ, справедливости і рибної промисловости не увінчались успіхом, а запити збуто мовчанкою.

Ціла справа мала вийти на яву, коли одна банька „оселедців" з ікрою попала зовсім припадково в руки міліціянта, який сумлінно повідомив про це „власть імущих", що викликало потрясення у Міністерстві рибного промислу СССР під кінець 1978 року, у наслідок якого покотились голови понад 100 чиновників, в тому числі самого міністра і одного з його заступників. Кілька осіб, твердить Вітні за дисидентськими джерелами, мали покінчити самогубством. Також один неназваний провідний член Комуністичної партії одної із сателітних країн підтвердив у розмові з Вітні існування серйозного скандалу та широкозакроєного слідства цієї справи відомого під кодом „Океан".

Вітні пригадує, що ще 15-го вересня 1978 року заступника міністра рибного промислу СССР Владіміра Ритова звільнено з праці за „толерування серйозних недомагань", а п'ять місяців пізніше у відставку пішов і сам міністер, 75-літній Александр Ішков, не зважаючи на те, що він займав високе становище у Комуністичній партії та був особистим приятелем прем'єра Алексєя Косиґіна. Минулого року Ішков уже не фіґурував на листі депутатів до Верховної Ради СССР, хоча совєтські довідники ще не викреслили його прізвища.

Про цей черговий скандал не вершинах совєтського правління, — дехто твердить, що це найбільший скандал в історії СССР, — ходять різні чутки в Москві. Закордонні кореспонденти не сподіваються, що про цей скандал заговорить совєтська преса, а про відкриті судові процеси проти конспіраторів — нема й мови. Але голови ще покотяться, а здепоновані у швайцарських банках мільйони ікрових долярів опиняться у московській скарбниці. (з.с.)

ЯК ВІДХОДИВ СЯСЬО ЛЮДКЕВИЧ

Це було 10-го вересня 1979-го року. Прийшов вересень, який не тільки заповідає осінь, але й починає її сумом.

У Львові, пізнім ранком пробудився зі сну, щоб зустріти новий день, Станислав Пилипович Людкевич. Певно блищали його очі зусиллям, бо був він на сто першому році життя, і хвилюванням, бо він був у творчому підйомі. Проспівав дружині новостворену мелодію-композицію і вона записала її на магнітофонну стрічку. Це була остання композиція великого мистця і це був останній день його життя. Про те прийшла вістка до нас.

Якщо можна велич і красу мелодії — короткої, бадьорої пісеньки, чи могутньої симфонії або кантати оцінювати об'єктивними критеріями, то можна Станислава Людкевича, композитора, поставити в перші ряди великих і найбільших. Можна глибоким жалем відчути його відхід і можна з великою вдячністю дякувати Богові за довге життя цієї людини з неймовірним музичним талантом.

Але в листі про смерть Станислава — „Сяся" Людкевича була й друга вістка. Тільки вона торкалась іншої закутини його життя: не тієї, що всім відома, що вславила його, як музику й композитора, а тієї, що сховалась у тіні музики, а проте була правдивою, інтимною частиною його життя, його світогляду, його українського патріотизму, його людяности. Маловідома, маловидима...

Коли день наближався до вечора, Сясьо Людкевич вступив на дорогу у вічність. Ще тіло його було на цьому світі, але ум його, вже замрячений аґонією, блукав далеко-далеко в часі і просторі. І одне ім'я повторялось на його устах: Влодзьо. Ім'я найближчого йому, майже столітньою приязню прив'язаного друга. Може хотів сказати йому, який загинув у сибірській тюрмі, що скоро зустрінуться там, де зустрічаються безсмертні душі. А може думками помандрував дорогою споминів у давній час, сто років, у минуле, коли вони обидва разом почали життьовий шлях в невеликому місті Ярославі на західніх окраїнах Української Землі. Може переживав у маяченні блискавки подій, які позначували їх спільне життя, закріплювали їхню приязнь, формували їх світогляди, їхню життьову тугу, їх громадське життя і призначення... Може снував на канві їхньої приязні мережу свого власного життя...

У Ярославі його батько був учителем, а батько Влодзя — начальником суду і бурмістром. У місті, що вже багато сторіч тому серед польського моря втратило український характер, де навіть багато українців, деякі цілі села, говорили по-польськи, українська меншина, зокрема її інтеліґентська верства, тяготіли до себе, а діти, які вчились у польських школах, народних, а потім у гімназії, творили гурти, які теж поза школою зустрічалися і вчились від батьків, що вони українці — тоді ще „русини" —, що їхня мова інша, що їхня церква інша, що їхня пісня чудова, що їхній Шевченко — великий поет. Учились між собою і від батьків їхньої національної ідентичности.

Може згадував Сясьо Людкевич великий дім батьків Влодзя при дорозі на Перемишль і романтичний, буйний сад біля нього на склоні, і велике крислате дерево, під яким сходились вечорами хлопці-гімназисти, де Сясьо вчив їх пісень і де приготовлялись Шевченківські концерти; може пригадував ці концерти, в яких брали участь навіть хлопці поляки і жиди в шараварах і вишиваних сорочках. Сясьо-студент-дириґент, Влодзьо-студент-промовець.

Може блискавкою споминів згадував, як помер батько Влодзя, а його матір, спольщена віденка, пригадувала йому, що він „русин", отже повинен говорити по-руськи; може відживали в думках розмови про славне козацтво, про ліберальні ідеї Влодзя і його промову по „матурі" в гімназії, яка грозила йому відібранням диплому...

Може пережив Сясьо наново часи вже зрілого юнацтва, буйного ідейністю і завзяттям, коли зустрінулися вони знову у Львові у студентських гуртках, які починали кипіти українською активністю. Були знову з Влодзьом: він студент філології і музики, а той студент права та ідейний провідник студентства. Може згадував те, що пізніше згадували інші: як коли були вони завжди разом, як нерозлучні приятелі й активісти — Влодзьо політик, а Сясьо музика, музиколог, композитор, і в обох такий український зміст. Може пригадав Сясьо, що це був Влодзьо, який намовляв його скомпонувати кантату з Франкових „Каменярів", адже сам писав про те у спомині про перший Франківський Концерт 1898 року. Тоді ще він — Сясьо — не почувався на силах — йому ж було всього 19 років, але вже здобувся на композицію до Франкового „Вічного Революціонера".

Може ще прийшов до нього спомин про їхню співпрацю у журналі „Молода Україна", який видавав Влодзьо, як орган патріотичного студентства. Та, уперше проголошено 1900 року ідею незалежности й соборности України — разом з Міхновським; там уперше помістив Людкевич статтю під характеристичним наголовком „Наші співаки і народна справа" — і висловив таку — на той час відважну — думку: „І найбільших артистів ніхто не звільнив від того, щоб вони всі свої сили, все своє мистецтво присвятили своїй нації". І він сам справді життям своїм і творчістю остав вірним цьому кредо. Може воно зродилося у його серці ще тоді, коли 14-річним юнаком у Ярославі скомпонував першу свою пісню, або коли співав українських пісень у гурті хлопців під крислатим деревом у садку у приятеля Влодзя...

Скільки ще блискавок-моментів могло пройти в передсмертному маячінні Сяся Людкевича, коли кликав свого приятеля. Може були між ними і такі інтимні, романтичні моменти, коли він, на вечірці у Львові показав Влодзеві молоду Одарку Шухевич і пророчо сказав: „Оце була б для тебе дружина". А потім підклав він музику під слова Влодзевої любовної поезії „Чи тямиш ще?" і присвятив її „Влодзеві і його парі".

Може згадував ті роки, коли жив, як співнаймач у кімнаті, що була частиною Влодзевого помешкання у кам'яниці співачки Соломії Крушельницької у Львові. Може відживав у передсмертному маячінні так багато-багато хвилин спільно проведених і проговорених і промріяних з Влодзем, а потім з його родиною; адже були це довгі роки і десятиріччя. Може у своїй скромності не згадував про те, як відважно заступався за Влодзем, коли його арештували і засудили на сибірську тюрму, що була досмертною. Він певно забув про цей його даруночок — маленьку лямпочку, яку післав родині Влодзя на заслання у Казакстан. Там вона присвічувала їм довгі вечори, холодні і самітні, і своїм світлом свідчила про те, що є в світі добра людина, Станислав Сясьо Людкевич.

Чи може бути столітня приязнь, досмертна приязнь і приязнь, що сягає поза смерть одного з приятелів? Певно, що вона може бути і напевно вона була в Станислава Людкевича. Але певне, що вона може бути тільки в такої людини, якою був він, з таким серцем, як було в нього; і може тоді тільки, коли сутньою складовою частиною її була спільна велика любов, що разом творилася і разом здійснялася. У них це була любов до їхньої батьківщини. Малохто знав про неї, бо вона не була назовні. Але вона була: глибока, творча, досмертна...

А вже після смерти його Влодзя в тюрмі, Сясьо передав його дітям власноручно написану композицію. На обкладинці його ж рукою було написано: Станислав Людкевич, „Застольна пісня". Пам'яті Володимира Старосольського.

юст

УРЯД ЗСА, ПІДКРЕСЛЮЮЧИ ВЕЛИКИЙ ВКЛАД старших віком громадян у розвиток країни та їхнє важливе місце у суспільстві, видасть поштову марку у їх честь. Як повідомляє Поштова служба ЗСА, з початком наступного року буде розписаний конкурс на рисунок, вислід якого буде проголошений у листопаді 1981 року під час конференції у Білому Домі для представників організацій старших віком громадян. Ця поштова марка мала б ввійти в обіг з початком січня 1982.

ВІЛЛІЯМ ВЕБСТЕР, ДИРЕКТОР ФЕДЕРАЛЬНОГО Бюра Інвестиґацій, зізнаючи перед Сенатом, заявив, що в рамках зорганізованої злочинности у ЗСА є заанґажованих біля 2,000 осіб-зверхників, а їм допомагає біля 20,000 меншого формату злочинців. Хоча зорганізоване злочинство поширене у цілій країні, воно найбільш зосереджене у стейтах східнього побережжя ЗСА.

У пошану геніяльному композиторові

Ню Йорк (Л. В-а). — Півроку після смерти понадстолітнього композитора геніяльного сина Галицької землі Станислава Людкевича, у Львові 12-го вересня минулого року, прийшла черга українському Ню Йоркові згадати великого Маистра, окрасу нашої культури, в суботу 3-го травня, о годині 6-ій вечора, в залі Юніон 7-ма вул. і Третя свеню великим концертом його ж музики, що його влаштовує Український Музичний Інститут і відомий хор „Думка" під протекторатом Об'єднаних Українсько-Американських Організацій Відділу УККА Ню Йорку.

Композитор Станислав Людкевич

З метою поінформувати про цей великий і репрезентативний концерт, на якому виконуватимуться виключно твори Людкевича серед них і дуже рідко виконувані, а вже напевно деякі такі, що їх ніколи не виконувалося в самім Ню Йорку, до редакції „Свободи" в четвер, 24-го квітня, завітали ініціятор і промотор концерту, пиянистка проф. Калина Чічка-Андрієнко, заступниця голови УМІ, піяністка-педагог, і скрипаль Рафаїл Венке, один з виконавців концерту.

У довшій розмові з редакторами ці організатори концерту Станислава Людкевича розповідали про унікальну програму цього вечора, що, мабуть, зможе пишатися після суботи першенством щодо краси, цінности й рівня, а головно вони говорили про самого Великого Композитора, що його ми ще не до кінця збагнули й оцінили, але який напевно по праву вже тепер стає посмертно на одне з перших місць серед наших найвизначніших композиторів і музичних теоретиків.

В день похорону цього великого сина українського народу за труною Маистра йшов увесь поневолений, але нескорений Львів, відпроваджуючи Людкевича на вічний спочинок на Личаківському цвинтарі, недалеко Івана Франка, до віршів якого, як і Шевченка, написав Людкевич багато композицій, рівних текстам і Франка і Шевченка. Львів дарував тоді своєму найславнішому громадянинові 300 прегарних вінків, а тепер український Ню Йорк чейже принесе хоч своїх триста сердець, щоб пошанувати Композитора, а головне, щоб почути його надхненні, епохального значення для української музичної культури твори, яких і смерть не може відсунути в забуття, а навпаки щойно з віддалі часу ми всі побачимо, ким був Людкевич для України і нас усіх.

Із Словом про Людкевича виступить піяністка проф. Дарія Каранович-Гординська, яка розповість про Майстра: композитора, музиколога, дослідника, організатора музичного шкільництва в Галичині, дириґента і науковця взагалі, а понад усім — великого українського патріота, справжньої окраси нашого народу: „Сто літ — сто свіч горить на свічнику. Лиш геній міг ці свічі запалити..." Проф. Дарія Каранович у програмі Концерту також гратиме його Елегію — рідкісний цикл варіяцій для фортепіяно на тему пісні „Там, де Чорногора". Творив цю унікальну річ композитор, перебуваючи в московському полоні в 1915 році, і в ній зібрано ним все, що лунає тугою за рідною країною, за Карпатами, за незабутньою вітчизною. Сама піяністка настільки відома українській громаді, що про неї можна писати вже монографію, а не тільки газетну статтю.

Не менше улюблена і знана нюйоркській публіці й солістра Марта Кокольська-Мосійчук ще з її недавніх виступів як солістки Міської опери в Ню Йорку і з численних українських імпрез. Марта Кокольська при акомпаньяменті проф. Калини Чічки-Андрієнко виконає три оригінальні своїм змістом і побудовою композиції Людкевича: „Черемоше, брате мій", „Тайну" і „Спи, дитинко моя".

Людкевич любив молодь і з молоддю працював кілька дисятиріч, даючи українському народові кілька закоханих у музику свого народу поколінь. Тож цілком логічно, що в Концерті мусять брати участь і зовсім молоді українські мистецькі сили, сказати б „внуки", а то і „правнуки" Великого Музики. Тож співатиме на Концерті молоденька адептка вокального мистецтва Оля Гірняк, виконуючи три пісні композитора: „Ой, співаночки мої", „Одна пісня голосненька", слова поетеси Уляни Кравченко, і „Розпуку" Шашкевича. На цю молоденьку співачку, ученицю проф. Люїджі Дель'Орефіче, покладає проф. Чічка-Андрієнко великі надії, пророчачи їй майбутню славу, а саму Олю Гірняк, сумівку — до речі, заохочуючи до наполегливих студій вокалу для запоруки професійного усіху в майбутньому.

До „внуків" Людкевича — педагога можна віднести й нюйоркський молодечий вокальний ансамбль „Промінь", який постав як окрема музична одиниця при Академії Святого Юра і складався з учениць тієї середньої школи. Тепер, на сьомому вже році його вокальних успішних виступів, „Промінь" співає при Українському Музичному Інституті і керує ним мґр Богданна Волянська з віддадністю й посвятою: ансамбль відомий з того, що в певні періоди свого існування відбуває кількагодинні щоденні проби для кращого відшліфовування найдрібніших деталів виконаваних творів. Але і про це слід би згадати в окремій статті-рецензії про сам „Промінь", який виступає на численних українських імпрезах і збирає заслужені похвали. Серед співаків „Променя" вибивається його „соловейко", дев'ятнадцятирічна Оксана Харук, якій теж слід поважно підготовлятися до співацької кар'єри, вона бо має всі дані на те. Акомпаньює цей раз ансамблеві відома українській концертовій публіці молода і багатонадійна піяністка Ляриса Крупа.

На Концерті — як сказано — виступить і маестро Рафаїл Венке, скрипаль-віртуоз, також люблений нашими концертовими авдиторіями і за віртуозне виконування стандартного світового скрипкового репертуару і особливо за невтомну популяризацію українського оригінального репертуару на його окремих власних концертах чи в спілці з іншими музикантами-українцями, які в першу чергу виконують композиції українські. Він виконає „Аріетту" з Скрипкового концерту і „Чарабашку", грайливу й влучну стилізацію народно-пісенного матеріялу, яку маестро Венке грає „спонтанно, живо, з притаманною йому легкістю і елеґантністю", — як про нього писала такий знавець музики, як проф. Таїса Богданська, до речі, президент УМІ, у рецензії в „Свободі" на подібний дещо Концерт в пошану Людкевича відразу по смерті Композитора, в листопаді м.р. у Нюарку-Ірвінґтоні.

Гратиме супровід скрипалеві проф. Чічка-Андрієнко, про яку належало б написати значно більше, бо не будь її — не було б і цього концерту, тобто не було б того духового бенкету, яким втішатимуться нюйоркчани й українці околиці в цю суботу. Особливо і зокрема проф. Калина Чічка-Андрієнко говорить про потребу батькам заохотити прийти на концерт своїх дітей — нашу молодь — бо вечір такої серйозної і високої музики не слід проминути. „Любимо ми своє народне ужиткове мистецтво, — каже пані професор, — не сміємо забувати про національне, клясичне, добірне й високе". І справді. Що ж може бути кращого, як познайомити нашу молодь — з якої потім має бути нам зміна — зі справжніми шедеврами музичними, до яких, безперечно, належать твори спочилого геніяльного композитора. І будь би він сином іншого народу, що вміє робити пропаганду своїм талановитим одиницям, про Людкевича гримів би світ.

Що це справді так, почуємо на концерті і зокрема у виконанні хором „Думка" безсмертного Людкевичевого „Кавказу", тяжкого і дуже вимогливого для співу, але за який відважно взявся дириґент хору, буковинець ще донедавна, молодий майстер хорового мистецтва Семен Комірний, „чарівник" „Думки", як його не раз називають у ентузіястичних рецензіях на виступи цього відомого хору. Крім кантати „Кавказ" у програмі „Думки" ще шість композицій Людкевича.

Солістами будуть Алла Ґроґуль і Богдан Глушецький, прегарні голоси. Акомпаньюватиме хорові Євгенія Палій, дбайливий і вмілий супровід якої є незаступимий для успіху „Думки".

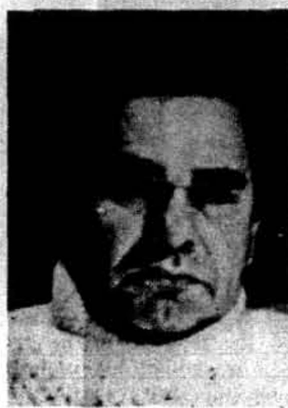
Якщо мова про буковинців, то Семен Комірний не єдиний буковинець на цьому концерті: виступить з мистецькою деклямацією глибокого й зворушливого вірша про Людкевича поета Івана Гнатюка недавня еміґрантка з України, артистка державного драматичного театру в Чернівцях, Евеліна Белюц, про яку вже по Ню Йорку снується казка серед тих, хто вже чув її мистецькі рецитації. Цікаво, отже, буде її послухати багатьом з нас вперше.

Гості в „Свободі", проф. Чічка-Андрієнко і Рафаїл Венке, говорять про великий вклад праці, про численні проби солістів і членів хорових колективів, врешті про понад тисячу долярів, що треба було витратити на винайм залі й різні видатки, зв'язані з влаштуванням і розголосом концерту, вони висловлюють своє гаряче бажання, щоб публіка „дописала" — адже квитки всього в ціні чотирьох, шести і восьми долярів, — щоб можна було розплатитися з зобов'язаннями. Про надвишок тяжко думати, хоч це було б чудово: прибуток призначений на „Думку" і на УМІ, його програму звукозаписування творів таких українських композиторів, як Грудін, Фоменко та сам Людкевич, для майбутнього збереження й поширення їх.

Нема сумніву, що ініціятори й організатори цього Концерту заслуговують на те, щоб українська громада Ню Йорку прийшла послухати цей концерт і вшанувати Композитора, який сто літ „ішов у музику так, що смерть йому вступалася з дороги". На ній, тій дорозі, часто — хресній, і йому і його народові слався хід каменнями й кров'ю, але Станислав Людкевич „людський дух контатами будив з тяжкого сну, бездум'я і безправ'я", які скували нашу і його батьківщину.

Появилася збірка поезій Миколи Руденка „За ґратами"

Мюнхен, Німеччина. (Н. І.). —Тут,у видавництві „Сучасність", щойно появилася 222-сторінкова збірка поета-дисидента і політичного в'язня Миколи Руденка „За ґратами", з передмовою Надії Світличної і з обкладинкою Тита Геврика. Ціна 9 дол. Поезії, які увійшли до цієї збірки, написані поетом у 1977-79 роках. Вони прийшли на Захід шляхом самвидаву.

Микола Руденко

Микола Руденко, засуджений у 1977 році за очолювання Української громадської групи сприяння виконанню Гельсінкських угод, відбуває жорстокий засуд у Мордовських таборах.

Увесь великий і цінний літературний доробок Руденка сконфіскований і вилучений з бібліотек Совєтського Союзу, і тільки українці у вільному світі мають змогу читати ці глибокі вірші поета, прозаїка, літературознавця й філософа.

Книжку можна набути в українських книгарнях або в адміністратора В-ва „Сучасність" Ніни Ільницької, 254 Вест 31 вул., Ню Йорк, Н.Й., 10001.

Помер Альфред Гічкок, відомий кінорежесер

Лос Анджелес, Каліф. — У вівторок, 29-го квітня, тут помер світової слави кінорежисер Альфред Гічкок, який на протязі минулих 50-ох років вславився постановкою і режисурою кількох десятків фільмів з кримінальною тематикою. Гічкок, якому було 80 років, хворів на недугу серця і артрит.

Альфред Гічкок

Уродженець Англії, Гічкок почав свою режисерську кар'єру в Лондоні, відтак переїхав до Німеччини, а звідтіля до ЗСА. Його перший фільм у Голливуді „Робекка" здобув нагороду „Оскара" в 1938 році, як найкращий фільм року. Такі відомі артисти і артистки як Джеймс Стюарт, Кері Ґрент та Ґрейс Келлі і Доріс Дей здобули різні нагороди у фільмах постановки і режисури Гічкока. У січні цього року королева Єлисавета II відзначила його почесним титулом „сер", надавши йому орден „командира лицарів Британської Імперії".

Студенти в Україні все ще не мають „твердих атеїстичних переконань"

Рівно. — В. Лутаєв, секретар парткому Українського інституту інженерів водного господарства, у київській газеті „Радянська Україна", в статті п.з. „Студентам атеїстичні переконання" підкреслює, що для інтелектуального росту студентів, щоб вони змогли вповні — „по-ленінськи" працювати, їм треба „формування марксистсько-ленінського світогляду, міцних, ідеологічних основ"..., а зокрема їм конечно вирощувати в собі — „науково-матеріялістичні знання, мати тверді атеїстичні переконання".

В. Лутаєв окрему увагу „присвячує" питанню поширення атеїстичних переконань серед студентської молоді в університетах західніх областей України. Він старається пояснити це тим, що ці обшири - „були центром реакційної, антинародної діяльности уніятської і української автокефальної церков, які підтримували тісні зв'язки з українськими буржуазними націоналістами, а в роки Великої Вітчизняної Війни з німецькими фашистами. Засилля релігійних об'єднань у минулому негативно впливало на формування світогляду, підтримувало релігійні і націоналістичні забобони в свідомості певної частини населення. Окремі прояви трапляються ще й тепер".

У глибокому смутку повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих, що волею Всевишнього, по довгій і тяжкій недузі, упокоївся в Бозі, 24-го квітня 1980 року, наш Найдорожчий МУЖ І ТАТО

бл. п.

ДМИТРО БИЦОК

народжений 1892 р., в селі Куприниці, пов. Тернопіль.

ПОХОРОН відбувся 26-го квітня 1980 року з церкви Чесного Хреста з Асторії, Н. Й., на цвинтар св. Андрія, Бавнд Брук, Н. Дж.

Горем прибиті:
дружина — ЕВДОКІЯ
дочка — ОЛЬГА ГАЛЬМА з чоловіком ВОЛОДИМИРОМ

Із щирим жалем повідомляємо Високоповажаних Панів Професорів та колишніх Учнів Зальцбурзької Гімназії, що дня 20-го квітня 1980 року у Філядельфії, Па., відійшла у Вічність, у автомобілевому випадку, на провесні свого життя,

бл. п.

ЛІДІЯ ОНУФЕРКО

одинока дочка нашої товаришки ЯРОСЛАВИ БАРАБАХ-ОНУФЕРКО.

Цією дорогою прийми, Дорога Славцю від нас глибокі співчуття в Твому безмежному горю.

КОМІТЕТ ЗАЛЬЦБУРЗЬКОЇ ГІМНАЗІЇ

Ділимося сумною вісткою, що 12-го квітня 1980 р., в Монтреалі, Канада, відійшов від нас наш Найдорожчий МУЖ, ТАТО І БРАТ

бл. п. інженер

МИКОЛА СОЛОДУХА

народжений 18-го грудня 1893 р. в Вербиці, Угнівщина.

В глибокому смутку:
дружина — МАРІЯ
дочка — ЗОЯ
син — МИРОН
сестра — ПАРАСКЕВІЯ з родиною (Торонто)

Ділимося сумною вісткою, що 28-го квітня 1980 року, після короткої недуги, на 87-му році життя, відійшов у Вічність, наш Найдорожчий МУЖ, ТАТО, ДІДУНЬО І БРАТ

бл. п. о. крилошанин

МИКОЛА СТАРУХ

парох Мілвіл, Вудбайн, Вайлвуд 1952-1978 рр.

У глибокому смутку:
дружина — СОФІЯ
донька — ОКСАНА МАРКІВ з дітьми ТЕРЕСОЮ І АННОЮ
сини:
ЛЬОНҐІН з дружиною ВІРОЮ
ТЕОФІЛЬ з дружиною АРИСТИДОЮ і дітьми ТАСЕЮ І АДЬОМ
брат — БОГДАН з дружиною ОЛЕНОЮ і дітьми та внуками
сестра — ОЛЬГА
та ближча і дальша Родина в Америці, Канаді й Україні

П'ятниця, 2-го травня 1980 р., о год. 5-ій по пол. ПЕРЕНЕСЕННЯ ТІЛА до української католицької церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, 719 Sanford Avenue, Newark, N.J. 7:30 веч. — ЄРЕЙСЬКИЙ ПАРАСТАС.

Субота, 3-го травня 1980 р., о год. 9:30 ранку — ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж. Після похоронних відправ відпровадження Тіла на цвинтар на Факс Чейс у Філядельфії, Па. Год. 2-га по пол. — ЗАПЕЧАТАННЯ ГРОБУ.

Родина просить, замість квітів складати пожертви на виховання будучих священиків.

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ нашої Найдорожчої і Незабутньої МАМИ, БАБУНІ І ПРАБАБУНІ

бл. п. **ЯРОСЛАВИ РУБЧАК-БАРНИЧ**

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ ЛІТУРГІЇ з ПАНАХИДАМИ дня 8-го травня 1980 року

в Клівеленді, Огайо — в церкві св. Петра і Павла; в церкві св. Андрея; в церкві св. Покрови;

в Нюарку, Ню Джерзі — в церкві св. Івана Хрестителя.

Про молитви за Покійну у цей день просять:
доньки — ЛІДІЯ ГЛАДКА з родиною
ІРЕНА ДУБАС з родиною

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ нашого Найдорожчого МУЖА І БАТЬКА

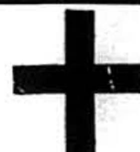
бл. п. мґра **ДЕНИСА НЕСТОРОВИЧА**

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ

у вівторок, 13 травня 1980 р., о год. 9-ій рано в українській католицькій церкві св. Свящ. Йосафата у Warren, Mich. 48091

Про молитви за спокій душі Покійного просять — ДРУЖИНА, ДІТИ І РОДИНА

У глибокому смутку повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих, що в понеділок, 28-го квітня 1980 р., відійшла у Вічність на 87-му році життя, наша Найдорожча МАМА, БАБУНЯ І ПРАБАБУНЯ

бл. п.

ОКСАНА з СИРОТИНСЬКИХ АРТИМИШИН

вдова по бл. п. о. ОЛЕКСІ, кол. парохові Батятич в Україні.

ПАРАСТАС — в четвер, 1-го травня 1980 р., о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Насевичів при 109 E. Tabor Rd., Philadelphia, Pa.

ПОХОРОН в п'ятницю, 2-го травня 1980 р., о год. 9-ій ранку з того ж похоронного заведення до церкви св. Архистратига Михаїла при 1013 Fox Chase Rd. у Jenkintown, Pa., а опісля на український цвинтар у Факс Чейсі.

Горем прибиті:
ЮРІЙ — син з дружиною ЛЮБОЮ
ОЛЕКСАНДРА ЧУБАТА — дочка
ДАРІЯ ЧЕРНИК — дочка
БОГДАН — син з дружиною ТЕОФІЛЕЮ
внуки і правнуки:
ХРИСТИНА РАЙТАРІВСЬКАз чоловіком ОЛЕГОМ і дітьми ЛІДОЮ, МАРІЄЮ І ЛЕСИКОМ
ОКСАНА ФАРІОН з чоловіком ЕВГЕНОМ і дітьми ЮРІЄМ, ЗЕНКОМ І ТАНЕЮ
ОЛЕКСАНДРА ШТРОМ з чоловіком ІВАНОМ
МАКСИМ ЧЕРНИК з дружиною ПЕТРУСЕЮ і дітьми МАРКІЯНОМ, СЛАВКОМ І АНДРІЄМ
ОЛЕКСАНДЕР ЧЕРНИК з дружиною ЗЕНЕЮ і дітьми ОЛЕГОМ, ІГОРЕМ І МАРТУНЕЮ
ХРИСТЯ ЧЕРНИК
ТЕТЯНА ДАНИЛІВ з чоловіком ЮРІЄМ і дітьми НАДІЙКОЮ І РОМЧИКОМ
ВОЛОДИМИР АРТИМИШИН з дружиною ЛІДОЮ
РОМАН АРТИМИШИН
та ближча і дальша Родина в Україні, ЗСА і Канаді

Літні курси українознавства в Колеґії Св. Андрія

Цього літа, від 7-го липня до 8-го серпня, в Колеґії Св. Андрея в Вінніпеґу відбудуться курси українознавства для молоді віком від 13-ти до 18-ти років.

Програма курсів: від понеділка до п'ятниці перед полуднем (год. 9-12) викладатимуться акредитовані Міністерством освіти курси української мови 9, 10, 11 і 12 кляс середньої школи („гай скул"). Після обіду, від год. 1:30 до 3:30 — виклади та дискусії на різні теми української культури, історії України і українців у Канаді, релігії і т.п. Вечорами, від години 7:00 до 10:00 — практичні вправи („воркшапс") з української культури, як народний спів, танці, писання писанок, вишивання, ткацтво, розпис тощо.

Спортові й розвагові програми будуть від 3:30 до 4:30 по полудні. У суботи й неділі студенти відвідуватимуть українські установи, церкви, музеї, оселі, а вечорами будуть культурні розваги, висвітлювання фільмів і т.п.

День буде починатися і закінчуватися молитвою в каплиці Колеґії, а в неділі служитиметься Св. Літургія.

При кожній нагоді інструктори і працівники Колеґії допомагатимуть курсантам покращувати їхні знання розговірної укрінської мови.

За докладнішими інформаціями просимо звертатися до Колеґії Св. Андрея в Вінніпеґу. (St. Andrew's College, University of Manitoba, 475 Dysart Road, Winnipeg, Man. R3T 2M7).

АЯТОЛЛА ХОМЕЙНІ

(Закінчення зі ст. 2-ої)

завжди це не була воля Божа, а допуст.

Магометанство, не знаючи та не відчуваючи поділу між Божим і кесаревим, до ідей теократії наставлене байдуже; якщо прикладати там цей термін, то значить він цілком щось іншого а саме: вимогу влаштувати ціле життя згідно з Божим приписами викладеними в Корані і переданими традицією. Те ж, що ми називаємо теократією вірніше було б величати клерикалізмом. Єдина справжня теократія це в ідеї, в теорії, у принципі — Церква Христова. Всякі ж спроби політичного розуміння теократії — наглядна неправда, „ерзац".

Масова психоза — головний і найбільший козир усяких політиканів, вождів та „пророків" та й інших „батьків народу". І всякі засоби що допомагають піднести та втримати ментальність товпи, в пошані, навіть такі, як брехня, шантаж чи братовбивство. В Ірані та околицях дуже зросла продукція і експорт кокаїну; є чутки про масове надмірне вживання гашишу і, можливо, інших збуджуючих середників (спиртні напої у магометан заборонені). Якщо ці слухи повністю вірні, то виявляють вони приспішені початки кризи.

Хомейні і його революція мали рацію, уважаючи шкідливим і невірним напихати життя відсталого і простого народу продуктами і відпадками західньої цивілізації. Таке розуміння розділяє багато, дуже багато людей. Не чуже воно й нам, українцям, на спинах і серцях яких ось уже понад пів століття насильно прищеплюють відпадки західньої цивілізації у виді збанкрутованих, порочних комуністичних ідей та нефортунної, переформованої індустріялізації.

Принципові ідеї Хомейні мали зрозуміння і підтримку у світі. Та ще й досі світ старається виявити добре наставлення. Але, треба й міру знати. Можна б і без істерії, шантажу та „білої гарячки".

Але це вже мабуть прикмета така всіх отих пророків, спасителів, батьків народу; не будуть перетягати, народ може не зауважити і не піти за ними. А перетягаючи, легко втратити відчуття міри навіть при добрій волі. Тимто й стається, що всяку дрібну рацію, яку, звичайно, мають на початку, доводять до абсурду або й грубої злочинности. Про злочинність всяких спасителів і батьків народів загально добре відомо, а ось про абсурдність від пророків порівняльно мало згадується. А від цього все воно властиво й починається; злочинність це тільки автоматичні висліди ідейного абсурду.

Одного збагнути таки не можу: навіщо люди свої сумбурні мислі так часто намагаються видавати за Божу волю, а ще частіше нею прикривати? Оце недавно вийшла книжка статтей і висловлювань Хомейні (щось на зразок Червоної Книжечки Мао) і якось так совісно стало за духовий рівень людей. Там таких „мудростей", хоч греблю гати, а правил, а приписів для життя! До такого вже, що нікуди: навіть, вибачайте, сідати за потребою належить лицем до Мекки! Аякже. Щоб по правилах...

Що все в житті повинно орієнтуватися на Божу волю це суща правда, але, дозвольте, при чому ж тут всякі абсурдні правила і фантастично глупі приписи?

Не Богу вгодне таке діло, а звичайна, підкреслюю, богозневага.

ДОПОВІДЬ ДАМ'ЯНА ЛІЩИНСЬКОГО У ЛМКЛЮБІ

Ню Йорк, Н. Й. — Із Літературно - Мистецького Клюбу інформують, що у п'ятницю, 2-го травня ц.р., о год. 7:30 вечора, тут у приміщеннях цього Клюбу, при 136 Друга евеню, п. Дам'ян Ліщинський виголосить свій репортаж, ілюстрований прозірками, на тему „Подорож по Мехіко". У розповіді буде мова про маїв, тольтеків і мехіканських гуцулів.

В РАЗІ НЕСПОДІВАНОЇ ХВОРОБИ ЧИ нещасливого випадку, хтось мусить перебрати на себе обов'язки і послати до лікаря чи дати першу допомогу. Першим правилом, згідно з новою брошурою про першу допомогу, видану щойно Департаментом праці, є: не рухати потерпілого з місця поки не знати напевно, що це за пошкодження, і не уділяти першої допомоги, хібащо особа буде в дальшій небезпеці на місці випадку. Дуже допоміжну брошуру „First Aid" можна замовити, висилаючи 1.70 дол. до: Consumer Information Center, Dept.. 130H, Pueblo, Colo.81009.

ВИПУСКНИКИ СЕРЕДНІХ ШКІЛ ЯКРАЗ ТЕПЕР мали вже дістати відповіді від коледжів їхнього вибору про прийняття або не прийняття на осінній семестр на студії. Ті з ґрадуантів, яких не прийнято у вищі школи, до яких вони подавалися, не повинні розпачати, бо цього навчального року (1980/1981) буде достатньо місць до вищих шкіл для всіх бажаючих студіювати. І якщо першорядні школи виповнені, то в більшості інших коледжів і університетів в Америці, яких налічується аж 3,000, є місця для нових аплікантів.